

INTERVAL WIPER SWITCH

Line Boogaerts heeft een fascinatie voor de auto. Of preciezer: Boogaerts is gefascineerd door de auto als beeldmachine; de voor- of achterraut die de blik medieert, de snelheid waarmee de machine door het landschap klieft en steeds veranderende beelden op je afvuurt, het ritme van die beelden, de overdaad aan externe prikkels en tegelijkertijd de monotonie ervan, de afstand die gecreëerd wordt, waardoor je ziet maar niet noodzakelijk registreert. Die fascinatie leidde in 2011 al tot *autofocus (Antwerp)*, een site-specifiek werk voor de tentoonstelling 'Into the light' (M HKA) waarbij je, als buitenstaander, kijkt naar beelden geprojecteerd op de achterraut van een camionette. In 2012 volgde in het kader van de tentoonstelling 'Almost Cinema' in Vooruit *autofocus (Ghent)*. Deze keer kon je plaatsnemen in de camionette, waar vooraf opgenomen beelden van Gent op achter- en zijruiten concurreerde met de instant live beelden van diezelfde stad.

Met de performance installatie *Interval Wiper Switch* zet Line Boogaerts, samen met Ine Claes, haar onderzoek verder en voegt ze, zo je wil, een nieuw werk toe aan deze reeks. Voor een preview van *Interval Wiper Switch* trok ik begin juli 2020 naar de idyllische site van White House Gallery in Lovenjoel.

De set-up bestaat uit een wit doek dat als projectiewand dienst doet: aan de ene kant een reeks stoeltjes, aan de andere kant de voorruit van een wagen. Ontdaan van de rest van de carrosserie staat het wat hulpeloos in de ruimte, geprangd tussen projector en doek. In de 30 minuten durende performance *Interval Wiper Switch* wordt in verschillende scènes afgetast hoe die voorruit, als kader, een beeldenstroom medieert. Vooraf opgenomen geprojecteerde beelden worden gecombineerd met live gegenereerde schaduwbeelden, verf dat in dikke lijnen en vlakken aangebracht en manueel of mechanisch weer weggewist wordt, en een enkele keer doeken die, als ware het klodders modder, op de voorruit terechtkomen. Als in een associatieve trip duikelen, doorheen verschillende scènes, de referenties binnen. Aan de hand van subtiele elleboogbewegingen tast Ine Claes het kader van de voorruit af. Ik denk aan Bruce Nauman die de contouren van zijn camerabeeld opzocht. De lens en de voorruit; het frame wordt duidelijk, de blik gestuurd. In een wisselend spel van hullen en verhullen, interageren de schilder- en veegbewegingen van Boogaerts met de live gegenereerde en opgenomen beelden van de bewegingen van Claes. We proberen de beelden te lezen, maar bewust interpreteren is er niet bij. Wat overheerst is een aangename flow die vrije associatie en onbewuste indrukken mogelijk maakt; als in een surrealistische trip. Schokkende bewegingen voorwaarts, eigen aan navigatie doorheen een door Google Images gegenereerd landschap, maken plaats voor scènes met gekleurde geometrische vormen. In László Moholy-Nagy stijl neemt de compositie over; de trip zet zich voort. Een vlak, aangestuurd door Claes, verhult af en toe het hele beeld, neemt over. De auto komt tot stilstand; de beelden op de voorruit verschijnen opnieuw tegen een geprojecteerde achtergrond, een landschap. De rit wordt neergelegd.

Op paradoxale doch herkenbare wijze zorgt de hypergelaagdheid van de beelden, gemedieerd door de autoruit voor een naar binnen keren van de blik of op z'n minst de gedachten, tot je na enkele minuten weer opschrikt en je aandacht terug naar buiten richt. Dit gevoel van aanwezig zijn en wegvallen, het dobberen op interne gedachten en externe prikkels, wordt ondersteund door de soundtrack van *Interval Wiper Switch*. Opgebouwd uit

vooraf opgenomen mechanische maar eveneens aan natuur gerelateerde geluiden zorgt de soundtrack afwisselend voor een spanning om dan weer te verglijden in een meditatieve ritmiek, die de performance als geheel ondersteunt. Line Boogaerts toont zich hiermee niet enkel een meester in beeldopbouw en compositie maar, samen met Ine Claes, ook in ritme, beweging en geluid.

Interval Wiper Switch maakt deel uit van Boogaerts' solotentoonstelling 'Behind the Line' in de oude gymzaal van White House Gallery. De lijnen op het wegdek, al dan niet onderbroken, lopen naadloos over in de gele, rode en groene lijnen van de gymzaal. Ook deze bestaan om ons te sturen, de spelregels duidelijk te maken, richting te geven. Ik denk weer aan de geverfde streep op de rug van Claes in één van de eerste scènes van *Interval Wiper Switch*. Geïnternaliseerd. Ik voel opstandigheid opkomen en zoek naar subversie. Maar Boogaerts doet niet aan ruptuur. Haar subversie is van continue aard; elk beeld is er slechts momentaan, in razendsnel tempo krijgt het een nieuwe laag, in een continue stroom wordt het telkens opnieuw bevroegd en vervangen. De waarheid van elk beeld is slechts van zeer korte duur.

Een blik achter het (projectie)scherf maakt duidelijk; dit continue beelden maken is trouwens hard labeur.

Karen Verschooren

Behind the Line, nog van 8-30 augustus, 2020.

Finissage 30 augustus, 12u - 18u

Performance 'Interval Wiper Switch' door Line Boogaerts & Ine Claes tijdens de finissage op 30 augustus om 13u, 15u en 17u.

Project in samenwerking met Cas-co, Werktank, Work Space Brussels & EXPAND(ed)